

מה לקנות? — עדו היא ג'ידון לבחורה. — בחנות יש הכל — ממקרים חשמליים עד לסלייקש. וגם הכסף

על גזוזטרת ערדבר — ביום הנוף רדום, אך בלילה הומה הכיכר — רחבת הנמל — ממלחית צוהלים.

מאת שליחנו המיוחד בנו רותנברג

שם הקונסול הצרפתי והאיטלקי. אשתו של הקונסול האמריקאי וזוג רופאים אנגלים, העוזרים בנאמנות להפליא כי טיפול העולים, אם כי עבודה רבה להם בבית החולים הצבאי הכריטי בי מקום.

געגועים הביתה

גודמן לי לשבת מול מאשה. בשעת הקידוש היתה עצובה במקצת, ונדמה לי שהיא מתגעגעת ארצה, לבית הוריה. שאלתי בלחש: „מדוע את עצובה?“ והיא ענתה: „אני רגילה לשבת אל שלחן אבי בליל שבת, ואף על פי שאני כבר נמצאת כאן שמונה חדשים, אני עדיין מתגעגעת לקידוש של אבי.“

„ברך גבול...“

למחרת, ביום שבת, רציתי לגשת העירה, אולם נאמר לי שבשבת אין עוברים את המחנה. וגם אין עובדים, אלא במלאכות חיוניות. ישבתי שעה קלה עם מנהל המחנה, מר לפידות והוא סיפר לי על העובדים במחנה, ועל מאשה. „מאשה היא בחורה יוצאת מה כלל. מסירותה וכוח עבודתה אינם יודים עים גבול. עכשיו המצב במחנה טוב מאד, ואין הרבה חולים. אולם לפני כמה חדשים, כשהגיעו אלפים רבים, עיפים, רצוצים וחולים, ולנו חסר פר סונל רפואי, עבדה מאשה יומם ולילה מבלי לחוס על עצמה. אין לנו רופא ילדים, ורק הרופאה האנגליה מבית החולים הצבאי באה למחנה פעמים שלוש בשבוע, כדי לעזור לנו. רק הודות למאשה יכולה מחלקת הילדים שלנו להחזיק מעמד.“ (המשך בעמוד 12)

האירון חג מעל מדבר ערב. הכל שומם. לפתע פונה אלי הטיס, ואומר: „זהו מחנה התימנים“. באמצע המדבר, כשמרחוק נראית עיר קטנה על שפת הים, שורה ארוכה של אהלים ומסביבם גדר.

האירון נחת. לתמנוני, לא הופיעו שוטרים, אף לא פקידים מכם. בצד המסלול עמדה מכונית קטנה ועליה שלט: „ג'וינט“. נסענו למחנה. בכניסה למחנה, ליד המחסום, קבלוני „שלום“ שני שומרים מבין העולים. שאלתי היכן מנהל המחנה, ואחד מהם הובילני לבית החולים באמור: „כעת שעת הסיור, ומר לפידות ודאי נמצא עם הילדים“. ובאמת שם מצאתי. באדיבות רבה קבל אותי, וכבעל נימוסים הציג אותי בפני העובדות במחלקת הילדים וכן הציג לפני את האחיות האחראיות במחלקה זו: מאשה.

„זוהי מאשה שלנו, האחראית במחלקת הילדים“. היא עמדה בין שתי מפות שבכל אחת מהן שכבו שני ילדים קטנים, ובכל זאת נראתה המטה כמעט ריקה.

מדחום וכיבה

מאשה היתה עסוקה מכדי שתטפל בי. היא חייכה, אמרה שלום, והמשיכה בעבודתה. בידה האחת החזיקה מדחום ובשניה בוכה קטנה. בבטחון עצמי טיפלה בילדים. חיוך. כאן ולטיפת יד אוהבת שם, והילדים נשמעים לה ומי חייכים גם הם.

בערב היתה קבלת שבת חגיגית במחנה. במקרה הוזמנו לאותו ערב חב-רי הקורפוס הדיפלומטי של עדן. היה

